

Kedves Testvérek!

Így hallottuk az evangélium magyar fordításában, Isten országa ahhoz hasonlít, mint amikor magvető kimegy és elveti a magot... Nem mondom a történet elejét, csak kiemelem most, ami számunkra fontos. Kicsírázik, „maga sem tudja, hogyan”. Azután pedig nő és „magától hoz termést”. Tulajdonképpen erről szeretnék beszélni, erről, ahogy két fajta képpen is megjelenik az, hogy maga sem tudja, hogyan, és hogy magától hoz termést – a „magatólról” szeretnék most beszélni.

Az első gondolat így szól, Jézus Isten országáról beszél, akkor elképzeltük sokfél magot, vagy elképzeltük az elvetett magból kikelő növényeket, a képben a növekvő növényeket, akkor azt mondhatjuk, hogy kétség kívül az egyik mag, vagy az a másik mag, amit az a földműves elvet, aztán kikel, majd szárba szökken és termést hoz, tulajdonképpen adja magát. Kétség kívül az a magban benne van a lehetőség. Ahogyan az a mag kétszer is adja magát, amikor elvetik és kikel a mag voltát, mag lényegét odaadja úgy, ahogy az kell, hogy új növény növekedjen és új termés érjen.

Számunkra is érdekes és izgalmas kaland megválaszolni, hogy ha megkérdezik tőlem. „Mi a te lényeged? Milyen az, amikor te tényleg magadat adod, és az a maga az a te teljes személyiségedet?” Magát adja, a szóban benne van az, hogy mag. Hogy az ember, amikor magát adja, akkor valahogy azt a lényegét adja, ami csak az övé, ami megkülönbözteti a másik embertől. Hogy tudjuk-e mi a mi értékünk vagy talentumunk, vagy küldetés részünk, a családban, a munkahelyen, mi a személyiségünk magja, amit Isten ránk bízott?

Ha benne szeretnék lenni Isten országában, és hogy az általam növekedjen már itt a földön, én is részesüljek ennek az élményéből, ahogy az növekszik és gyarapodik. Akkor az első, hogy meg tudjam mondani, hogy mi az az önmagam, hogy mi a lényegem, hogy mi a személyiségem magja, amit tényleg érdemes odaadnom, és amire Krisztus belém teremtett, és amire meghívott. Amit csak általam akar a világ számára elmondani és megcselekedni, általam és rajtam keresztül. Ha én magamat akarom adni, hogy abból Krisztusi cselekedet szülessen, akkor érdemes eljutnom a személyiségem magjához és a küldetésemhez. Tényleg azt tudjam Jézusnak adni, ne csak valami felszíneset, valami pillanatnyit, valami múlandót, hanem azt, amit örökre belém teremtett, amit örökre rám bízott.

Aztán a második, hogy mondja az evangélista szent író, „maga se tudja, hogyan”. Mi magunk se tudjuk, hogyan történik a Krisztusi növekedés. Olyan hálás vagyok ezért a mondatért. Tulajdonképpen minden, amit nagyon pontosan tudunk, az a lényegtelenebb rész. Minden, amit tudunk, lehet nagyon fontos, lehet nélkülözhetetlen, nagyon értékes, de pont nem a lényegesebb részből időnként megfeledekezünk. Mert a lényegesebb rész az pont az, amire azt mondjuk, hogy Isten építette bennük, hogy tulajdonképpen elállt a szavunk, és nem is tudjuk, hogy ez hogyan is történt. Nem igen van rá szavunk, a lényegét hogyan ragadjuk meg? Nem a lényegét tudjuk megragadni, a gyümölcsöt, az eredményt, cselekedetet.

Amikor fölismerjük azt, hogy „Ki tudja azt, hogy az hogyan is lett?”, tulajdonképpen ez elkezd bennünket a saját lényegünkhöz, és küldetésünkhöz közel vinni. Mert amíg nagyon tudom és okos vagyok, és megvan a véleményem mindenről, csak a felszínt érem el. Nagyon sokszor nem is válik cselekedetté, csak álmodozom, és nem merem az életemet rátenni.

Magam sem tudom, hogy ez hogyan történik. Hát Jézus nemcsak szólt, hanem cselekedett, az ő életében Isten országa gyönyörűségeesen megjelenik. Jézus egyáltalán nem hangoztatta, hanem csinálta, adta önmagát. Jézus nagyon pontosan tudta, mi a lényege, hogy közös az Atyával és ezt a lényegét adta, és ennek lettek a gyümölcsei. Nem egyszerűen csak épített valamit, vagy kitalált valamit, főleg nem mutatott valamit, főleg nem próbált eladni valamit, hanem mindig az izgatta, hogy ő ki, hogy: „Én és az Atya egy vagyunk. Ez a

lényegem, és ezt szeretném megélni, és ahogy megélem, azt szeretném nektek kifejezni, és ebbe szeretnék titeket meghívni.”

Aztán a harmadik, hogy: „magától történik mindez”. Nem csak, hogy maga sem tudja, hogyan, hanem mindez magától megtörténik. Manapság nagyon sokszor projekteken gondolkodunk, valami projektet csinálunk, Isten országa, nem olyan, mint egy projekt. Az Isten országa nem így működik. Az Isten országa úgy működik, hogy csináljunk valamit, amire merjük odaadni az életünket, és utána csak ámulunk, hogy mi alkot belőle az Isten.

A ma embere mikor azt mondja „Beleodom magam, de az érdekel engem, hogy mit vehetek ki belőle.” Tulajdonképpen Jézus szinte sosem beszélt arról, hogy ő mit akar ebből kivenni. Olyan érdekesek vagyunk, sok száz éven keresztül éltünk úgy, hogy azt mondtuk, hogy ami igazán érdekes, hogy mit adok ennek a világnak, vagy mit adok a másik embernek, vagy mit adok a férjemnek, a feleségemnek, a gyerekeimnek.

Most azt a korszakot éljük, hogy az a lényeg, hogy mit kapok. Mit kapok a férjemtől, és mit várok a férjemtől, és mire vágyok a férjemmel kapcsolatban, és mi a szükségletem? Még rosszabb esetben: mi az elvárásom? Akkor vannak az okosak, akik meg azt mondják „Nem, nem, nem, az adok-kapok egyensúly a lényeg.” Hanem az a kérdés, hogy be tudom-e állítani az életemet úgy, mint a magocska? A magocska nem mondja azt magában, hogy „Én nagyon sok mindent akarok.”, hanem azt mondja „Én oda fogom magamat adni, de teljesen úgy, ahogy vagyok.

Nem véletlen, hogy Jézus az Isten országával kapcsolatosan is ezt mondja, hogy milyen izgalmas, hogy egy picitől tudunk valamit tanulni. Ő nem az adok, kapok, egyensúlyon rágódik, miközben kétség kívül annak van létjogosultsága, hanem azon, hogy hogyan tudom az életemet úgy beállítani, hogy rajta keresztül működjön a Szentlélek.

Az Isten országa ilyen értelemben tehát nem adok-kapok egyensúly, hanem sokkal inkább az, hogyan ismerem föl a lényegem és a természetem, ahogyan azt a magtól elvelem, és hogyan maradok a realitásban azt mondva „De vízre szükségem lesz. Ha nem kapok elég csapadékot, kicsi maradok. Kétség kívül, hogyha nem lesz elég meleg, vagy túlságosan nagyok lesznek a fagyok, nem lesz jó a termés, nagy valószínűséggel így lesz.”

Tehát a záró gondolat így szól. Amíg az az életfilozófiám, hogy kétség kívül valamit adok, meg valamiből adok, meg úgy kiporciózom, hogy kinek mit és hogyan, pont az a gyümölcs nem érik meg, ami a lényegem, ami a természetem. Hol, hol vannak az életem gyümölcsei? Mit csináltam 20-30-70 évig?”

Ezért lényeges a negyedik pont, hogy az a kis mag pont úgy, mint a szegény asszony, akire Jézus azt mondja „Ő adta a legtöbbet, és azért adta ő a legtöbbet, mert ő mindenét odaadta.” Ez azt jelenti, hogy a szegény asszony nem pénzt dobott a perselybe, hanem magát, ő beledobta magát, bevetette magát.

Ezért tulajdonképpen nem egyszer, hogy az a gyümölcs az Isten országának a szépsége, az a nagy lomboszat, ahol a madarak jól érzik magukat, meg-szülessen, annak föltétele, hogy bizonyos élethelyzetekben azt mondjuk „Én most önmagammat bevetem, de teljesen.” Ahogyan ezt szoktuk mondani: egy életem, egy halálom, én önmagammat bevetem. Mert ha csak egy kicsit is megőrzök magamból magamnak, akkor nem lesz gyümölcs, és nem lesz termés.

Ezért tehát nem véletlen, hogy Jézus azt mondja, magunk se tudjuk, hogy hogyan, de mégis magától megtörténik. Mégpedig azért, mert a szó legteljesebb értelmében „magunknál vagyunk”. És amikor önmagunknál vagyunk, akkor Istennél vagyunk, akkor az ő kegyelme építhet bennünket és általa termést hozhatunk, az Isten országában. Anem.